

Vi lever i en åndløs tid

Når man nu ønsker at ophæve al diskriminering og mener, at enhver forældresammensætning er lige gyldig og lige god for børnene, hvorfor skal vi så overhovedet have lovgivning om indgåelse af ægteskab?

Den 4. maj havde Liberal Alliance en af sine få succeser i folketingssalen. Med hjælp fra den tidligere partifælle Malou Aamund og enkelte andre venstrefolk, som ønsker at vise, at man på en gang kan være borgerlig og salonfæhig, fik Liberal Alliance vedtaget sit forslag om ændring af den danske ægteskabslov. I bemærkningerne til lovforslaget kunne man blandt andet læse:

»Formålet med lovforslaget er at sidestille registrerede partnere med ægtefæller i adoptionsmæssig henseende, således at registrerede partnere får mulighed for at gennemføre fremmedadoption, familieadoption og stedbarnsadoption efter de samme regler, som gælder for ægtefæller.«

Meningen med loven er altså at gøre lovgivningen om børn og adoption kønsneutral. I tidligere versioner af lovforslaget brugte man derfor f.eks. det vidunderlige udtryk "medmoder" som betegnelse for den af de to mødre, som ikke er biologisk mor til barnet. Men det er jo egentlig også lidt diskriminerende at skelne mellem moder og medmoder, så nu indføres i stedet det lidet poetiske entalsudtryk "forælder" i dansk lov.

Fra nu af har danske børn sådan rent juridisk ikke længere en mor og en far, eller en mor og en stedfar osv. Nej nu har man en "forælder" eller to forældre af samme eller forskelligt køn. Dvs. at når vi præster og kordegne fremover skal udfærdige navneattester og dåbsattester, så kommer vi ud for i dåbsattesten forældrerubrik at skulle skrive f.eks: "Hans Jensen og Knud Jensen" eller "Gurli Rasmussen og Grethe Rasmussen". At man derved løsriver forældrebegrebet fra enhver rest af sandhed og naturlighed, er der åbenbart ingen, der bekymrer sig om.

Men som bekendt er der også en anden del af ægteskabslovgivningen som er i færd med at blive ændret: Også lovgivningen om indgåelse af ægteskab skal gøres kønsneutral, har et flertal af Folketinget tilkendegivet. Da en sådan lovgivning imidlertid også påvirker folkekirken, har folketingsflertallet indvilget i at udsætte vedtagelsen et halvt års tid, indtil et udvalg nedsat af kirkeministeren har overvejet, hvordan kirken praktisk og rituelt skal indrette sig med den nye kønsneutrale virkelighed. Jeg har den ære at sidde i udvalget, og jeg må sige, at den nye adoptionslovgivning gør arbejdet ikke så lidt mere spændende.

Ifølge den jødiske og kristne bibel og ifølge vores lutherske bekendelse er ægteskabet mellem mand og kvinde en hellig og guddommelig orden, som blev indstiftet af den almægtige Gud før syndefaldet. Ægteskabet er dermed en af de få velsignelser, mennesket fik lov til at beholde efter uddrivelsen fra Paradis som et værn og beskyttelse omkring menneskelivet. Ægteskabet mellem mand og kvinde som rammen om slægtens videreførelse er et helligt mysterium, som henviser til Kristi forhold til hans kirke. Derfor har vi i 2.000 år ved kristne vielser citeret Jesus, når han siger:

»Har I ikke læst, at Skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde og sagde: Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød?«

Jesus var tydeligvis uvidende om, hvilken guldalder udi oplysning, mangfoldighed og ligestilling der ville indtræffe 2.000 år efter hans død og opstandelse. Derfor må vi i dag selv finde ud af, hvordan Jesus ville have formuleret sig, hvis han havde været lige så oplyst som en progressiv nutidseuropæer. Opgaven er at få det kønsneutrale vielsesritual sammentænkt med den kønsneutrale forældrelovgivning.

Man kan selvfølgelig forestille sig den helt neutrale formulering som f.eks. lyder:

»Derfor forlader en mand sin forælder og sin forælder og binder sig til sin mand.«

Men det er ligesom alt for koldt, så jeg tror, vi i udvalget må arbejde os frem til formuleringer, der passer til de forskellige muligheder, som vores nutidige familiemønstre og oplyste lovgivning giver mulighed for. F.eks.:

»Derfor forlader en mand sin far og sin far og binder sig til sin onkel ?

Derfor forlader en kvinde sin mor og sin mor og binder sig til sin ex-mor ?

Derfor forlader en mand sin far og sin far og binder sig til sin pap-bror ? «

Dette er blot ment som eksempler. Kombinationsmulighederne er utallige og Jyllands-Postens oplyste læsere opfordres hermed til selv at bidrage med inspiration til udvalget.

Et særligt problem vil vi i udvalget få med Jesu formulering »og de to skal blive ét kød«. Jesus mente jo hermed ikke kun seksualakten, men også de børn, som engang var frugten af kønsligt samvær. Denne frugt er jo desværre endnu ikke teknologisk mulig at frembringe, når der er tale om f.eks. to mænd. Derfor må "blive et kød" erstattes f.eks. følgende:

»Derfor forlader en mand sin far og sin far og binder sig til sin ex-far og de to får af staten tildelt midlertidig juridisk myndighed over et antal udvalgte børn.«

Hvad, jeg imidlertid slet ikke kan forstå, er, at når lovgiver nu ligestiller enhver form for samliv mellem to mennesker, hvorfor skal vi så fortsat diskriminere borgere, som ønsker at leve i mere farverige familier af tre, fire, fem eller flere vokse af samme og forskellig køn? Sådanne er der mennesker, der lever ude i virkeligheden, og hvorfor skal de ikke også have ret til at blive gift på rådhus og i kirke og have samme rettigheder over deres fælles børn? Ritualer kunne så f.eks. lyde:

»Derfor forlader en mand sin far, sin far, sin far, sin far og sin far og binder sig til sin bror, sin bror, sin onkel, sin fætter, sin nevø og sin ex-mor og de tildeles af staten fælles myndighed over et antal børn efter eget valg.«

Ja, kombinationsmulighederne er legio i denne fagre nye verden. Men man kunne jo også spørge sig selv, hvorfor staten overhovedet skal opretholde en lovgivning om indgåelse af ægteskab?

Ligesom det meste af al anden lovgivning, så er også lovgivningen vedrørende indgåelse af ægteskab en lovgivning, hvis oprindelige formål var at sætte skel mellem norm og unormalitet, mellem det samfundsbærende normale og den accepterede undtagelse.

Lovens formål var, kan man sige, netop at diskriminere, så den traditionelle jødisk/kristne forståelse af familie og børneopdragelse fik en fortrinnsstilling, da netop denne forståelse blev set som en hellig og guddommelig orden og som en guds velsignelse for forældre og børn. En uadskillelig del af det frihedsfunderede europæiske menneskesyn.

Men når man nu ønsker at ophæve al diskriminering og mener, at enhver forældresammensætning er lige gyldig og lige god for børnene, hvorfor skal vi så overhovedet have lovgivning om indgåelse af ægteskab? Med lov om fælles forældremyndighed er der allerede på dette punkt skabt ligestilling af gifte og ugifte, og der er kun småting tilbage, før også arvelovgivningen og skattelovgivningen er ægteskabsneutrale. Hvorfor så ikke sætte borgerne fri og lade dem indgå kontrakter efter eget valg?

Hvorfor ikke lade folkekirken vedblive at være kristen og have et kristent syn på, hvad et menneske og en familie er? Sagen er jo, at den kristne frihedsbaserede kernefamilie er blevet udbredt overalt på Jorden, hvor kristendommen er blevet udbredt.

På samme vis har kernefamiliens delvise opløsning i Europa de seneste 50 år været helt parallel med en generel afkristning af vores kultur i det hele taget.

For 20 år siden kunne man statistisk fastslå, at der stort set ingen huller var i danske studenters uvidenhed om deres eget kulturfundament, herunder historie, kirke og kristendom, og denne åndløse generation er nu selv blevet skole- og gymnasielærere, der sidder på de fleste pladser i det danske folketings osv.

Derfor lever vi nu i en tomrum, i en åndløs tid. Tomrummet vil ikke vare længe, thi åndelige tomrum bliver altid fyldt ud med noget nyt. Men foreløbig består den fælles religion alene i en lidt diffus og kælen dyrkelse af de allermest narcissistiske og pubertære tendenser i det enkelte menneske. En evigt selvspejlende guldkalv af coaching og vitalistisk selvudvikling. Med til dette navlepilleri hører åbenbart også en evig gøren sig selv til offer, en evig påstand om krænkelser og diskrimination og en evig pukken på sine helt særlige "rettigheder." Det er nutidens sølle og blege guldkalv.

Men er det virkelig også kirkens opgave at ofre til denne gud?

Claus Thomas Mynster Nielsen, sognepræst i Stauning

Offentliggjort 27.05.10 kl. 03:01

<http://jp.dk/opinion/kronik/article2079655.ece>